

Nejestvuje v Kristovej Cirkvi nijaký pokrok v náboženstve? Samozrejme, že jestvuje a veľmi veľký. Lebo kto tak závidí ľuďom a nenávidí Boha, aby tomu chcel zabrániť? Ale tak, že je to naozaj pokrok viery, nie zmena. Ak je totiž pokrokom to, že sa každá vec sama v sebe vzmäha, a zmenou, že sa niečo premení z jedného na druhé. Treba teda, aby rástlo a veľmi mocne napredovalo chápanie, poznanie, múdrosť tak jednotlivcov, ako aj všetkých, tak jedného človeka, ako aj celej Cirkvi, postupom času a vekov, ale iba vo svojom druhu, čiže v tej istej dogme, v tom istom zmysle a v tom istom obsahu.

Náboženstvo duše má napodobovať spôsoby tela. Ono postupom rokov rozvíja a zväčšuje svoje časti, no pritom zostáva tým, čím bolo. Je veľký rozdiel medzi kvetom mladosti a zrelou starobou. A predsa sa starcami stávajú tí istí, čo boli mladíkmi. Hoci sa stav a telesný vzhľad jedného a toho istého človeka mení, je to stále jedna a tá istá prirodzenosť, jedna a tá istá osoba.

Údy dojčiat sú malé, údy mladíkov veľké, ale sú to tie isté údy. Koľko končatín má dieťa, toľko má aj muž. A ak sú také, ktoré vznikajú v dospeljšom veku, sú už zasiaté vo forme semena. Takže sa neskôr u starcov nezjaví nič nové, čo by už predtým nebolo ukryté v deťoch.

Preto niet pochybnosti, že to je zákonité a správne pravidlo pokroku, že to je pevný a krásny poriadok rastu, že u väčších vyšší vek vždy dotvára tie časti a tvary, ktoré v malých pripravila múdrosť Stvoriteľa.

Vývin a rozvoj dogiem v cirkvi (sv. Vincent Lerinský)

Napísal Balek Robert

Nedeľa, 05 December 2010 20:33

Keby sa však vzhľad človeka postupne zmenil na nejakú podobu, ktorá nezodpovedá jeho druhu, či už by sa k počtu údov niečo pridalo alebo od neho ubralo, nevyhnutne by celé telo buď zahynulo, alebo by bolo nenormálne alebo by aspoň zoslablo. Tak sa patrí, aby sa aj dogma kresťanského náboženstva riadila týmito zákonmi pokroku, čiže aby sa rokmi upevňovala, časom rozširovala a vekom zošľachťovala.

Naši predkovia siali odpradávná na tomto poli Cirkvi pšeničné semená viery. Je veľmi nespravodlivé a nenáležité, ak my, ich potomci, namiesto pravého obilia pravdy zberáme podvrhnutý kúkoľ bludu.

A zasa je správne a dôsledné, ak si prvé a posledné navzájom neodporujú, takže z rastu pšeničného učenia žneme aj úrodu pšeničnej dogmy; a keď sa postupom času niečo z tých prvotných semien vyvinie, že sa tomu aj teraz tešíme a ďalej sa o to staráme.

Z Prvého kommonitória svätého kňaza Vincenta Lerinského
(Cap. 23: PL 50, 667-668)